

7. neděle velikonoční B

*Otče svatý, zachovej je ve svém jménu.
Neprosím, abys je ze světa vzal,
ale abys je zachránil od Zlého. (Jan 17,11b.15)*

První čtení

Skutky apoštolů 1,15-17.20-26

Petr se postavil před bratry – bylo tam shromážděno na sto dvacet lidí – a řekl: "Bratři, muselo se splnit to, co v Písmu předpověděl Duch svatý skrze Davida o Jidášovi, který se stal vůdcem těch, kdo zatkli Ježíše. Počítal se totiž k nám a měl účast na této naší službě. Stojí totiž v knize Žalmů: 'Ať jeho dům zpustne, nikdo ať v něm nebydlí' a 'jeho úřad ať dostane jiný'. Je tedy nutné, aby některý z těch mužů, kteří s námi chodili po celou tu dobu, kdy Pán Ježíš mezi námi žil, od Janova křtu až do dne, kdy byl od nás vzat, aby se jeden z nich stal spolu s námi svědkem jeho zmrtvýchvstání." Vybrali tedy dva: Josefa, kterému se říkalo Barsabáš – příjmení měl Justus – a Matěje. A takto se modlili: "Pane, ty znáš srdce všech. Ukaž, kterého z těch dvou jsi vyvolil, aby přebral místo v této apoštolské službě, kterou Jidáš zrádně opustil, aby odešel na místo, kam patřil." Losovali tedy, a los padl na Matěje. Byl proto přibrán k jedenácti apoštolům.

Druhé čtení

1 Jan 4,11-16

Milovaní, když nás Bůh tak miloval, máme se i my navzájem milovat. Boha nikdo nikdy nespatriil. Když se milujeme navzájem, Bůh zůstává v nás a jeho láska je v nás přivedena k dokonalosti. Že zůstáváme v něm a on v nás, poznáváme podle toho, že jsme od něho dostali jeho Ducha. My jsme očití svědkové toho, že Otec poslal svého Syna jako spasitele světa. Kdo vyznává, že Ježíš je Syn Boží, v tom zůstává Bůh a on v Bohu. My, kteří jsme uvěřili, poznali jsme lásku, jakou má Bůh k nám. Bůh je láska; kdo zůstává v lásce, zůstává v Bohu a Bůh zůstává v něm.

Ježíš pozdvihl oči k nebi a modlil se: "Otče svatý, zachovej je ve svém jménu, které jsi mi dal, aby byli jedno jako my. Dokud jsem byl s nimi, já jsem je zachovával ve tvém jménu, které jsi mi dal. Chránil jsem je a nikdo z nich nezahynul kromě toho, který propadl záhubě, aby se naplnilo Písmo. Nyní jdu k tobě, ale toto mluvím (ještě) ve světě, aby měli v sobě plnost mé radosti. Dal jsem jim tvé slovo. Svět k nim pojal nenávisť, protože nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Neprosím, abys je ze světa vzal, ale abys je zachránil od Zlého. Nejsou ze světa, jako ani já nejsem ze světa. Posvěť je v pravdě; tvé slovo je pravda. Jako jsi mne poslal do světa, tak i já jsem je poslal do světa. A pro ně se zasvěcuji, aby i oni byli posvěceni v pravdě."

K zamyšlení

Rozloučení s milovanými lidmi je spjato s bolestí a slzami. O to více mají velký význam jejich odkazy.

Řeč, kterou má Ježíš ke svým učedníkům, vychází ze situace odchodu. Formou modlitby za ně prosí a svěřuje svým učedníkům paradoxní situaci, kterou, jakožto mladá Církev, budou po jeho nanebevstoupení muset prožívat a vydržet. Budou "ve světě", ale přesto ne "ze světa". Tímto "ve světě", ale přesto ne "ze světa" evangelium vyjadřuje jakousi změnu, ale ne únik nebo ústup. Ne odchod z tohoto světa, který se nám také jednou naskytne, ne odcizení, přestože nám někdy vítr fouká ostře do obličeje, ale uzdravení. Uzdravení – veliké, možná v kontextu našeho života příliš abstraktní slovo. Ve skutečnosti se jedná o velmi jednoduchý postoj: tak jako se Bůh nasazuje a miluje všechny nezávisle na jejich původu, výkonech, jejich světové moci i bezmoci, jsme také my povinni postavit se na stranu těch lidí, kteří sami nemají žádnou váhu nebo je jejich hlas příliš slabý a snažit se pomoci jim nést jejich utrpení a nouzi a snažit se jim zaopatřit jejich potřeby. My křesťané a křesťanky se nesmíme dívat na svět jako turisté, kteří jsou na návštěvě v cizí zemi, aniž bychom se nenechali dotknout potřebami příslušného času a místa. Daleko více to znamená žít a mít účast na lidském osudu – aniž bychom uzavřeli smlouvu s královstvím moci, násilí a prolhanosti a aniž bychom se podřídili zákonům egocentrického světa, který podporuje právo silnějšího a kde je upřeno právo na život těm slabším. To znamená "postavit se zlu" a to není lehké. Jelikož Kristus zná naše snažení a je si vědom nebezpečí zla, prosí Boha o pomoc proti silám zla a o "uzdravení skrze pravdu". S Kristem můžeme zůstat sjednoceni pouze skrze sílu Ducha, který nás uzdravuje a posiluje. Jen tak můžeme žít jako žil On a jen takto můžeme dále tento život darovat. To je spoluúčast na "uzdravení" světa a není lehké – jak sami víme – abychom v tom zůstali pevní a konsekventní. Prolomit mocnost světa, která se dívá na směřování ke Kristu jako na něco ohrožujícího a omezujícího, znamená vždy jen zkušenost bolesti a kříže. Věřohodnými apoštoly se však můžeme stát pouze tehdy, když se této zkušenosti nebudeme bránit. Proto stále znovu potřebujeme svatodušní zkušenost, posílnění Svatým Duchem. Ježíšův odkaz nám neslibuje žádný ráj na zemi. Ale slibuje nám sílu zhůry, aby se také skrze naše snažení stal strom kříže stromem života – pro všechny.